Ч. 158 (14.407). Львів, пятниця 17. липня 1936. Pócztówa opłata opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504·060, 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол., Чвертьрічно 15·00 „, Піврічно 30·00 „, Річно 60·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Дарданельська конференція зближується до кінця.

ЛЬОНДОН, 16. 7. ПАТ. Тутешня преса сподівається, що нині опрацюють проект дарданельської конвенції, яку підпишуть в понеділок або у вівторок. Туреччина дістане дозвіл уфортифікувати чорноморські проливи. Чорне Море буде замкнене для держав, що ведуть війну, за винятком нападених і тих, що воюють виконуючи зобовязання, які випливають з пакту Ліги Націй або з договорів, які підписала також Туреччина. У цьому слід добачувати перемоги Літвінова.

ЯПОНІЯ ЗАЛИШАЄ МОНТРЕ?

ТОКІО, 16. 7. ПАТ. Нарада представників ґенер. штабу та мін-ва закордонних справ ствердила, що питання чорноморських проливів має другорядне значіння для Японії, яка врештою не належить до Ліги Націй. З огляду на це японська делеґація правдоподібно залишить конференцію в Монтре, домагаючися для Японії рівноправности з чорноморськими державами.

Повне замирення над Середземним Морем.

ЛЬОНДОН, 16. 7. ПАТ. Кореспондентові американської аґенції Герста заявив Мусоліні в інтерву, що небезпека англьо-італійської війни вже зовсім минула. Децентралізація фльоти на Середземному Морі помітно очищує атмосферу — небавом Італія відкличе поважну частину війська з Лібії.

ОЛЕКСАНДРІЯ, 16. 7. ПАТ. Три британські воєнні кораблі відчалили, щоб покинути Середземне Море.

ІТАЛІЯ ДАЛЬШЕ В ОПОЗИЦІЇ.

РИМ, 16. 7. ПАТ. Італійська преса дальше веде гостру кампанію проти дарданельської конференції у Монтре та льокарнеської у Брюселі. В цій останній Італія не візьме участи без Німеччини.

Югославія покине Малу Антанту?

РИМ, 16. 7. ПАТ. Тутешні політичні кола сподіються, що з огляду на німецько-австрійський пакт і викликане ним італійсько-німецьке замирення, Югославія виступить з Малої та Балканської Антанти. Вона не може погодитися з франко-совітським пактом.

„Злочин представників влади".

МАДРИД, 16. 7. ПАТ. На вчорашньому засіданні постійної делеґації кортезів наслідник Кальва Сотелля на становищі провідника монархістів гр. Де Валлеляно зложив заяву, в якій м. ін. сказав: „Монархістичні посли стримуються від участи в засіданнях кортезів. Представники влади доконали злочину, якому подібного не находимо в нашій історії. Доконали його завдяки поблажливости та підюджуванню до злочинів проти правих послів: сам премієр погрожував Кальвові Сотелльо, що вважатиме його особисто відповідальним за все, що станеться в Еспанії. Ні хвилини довше не можемо сидіти побіч моральних винуватців злочину".

МАДРИД, 16. 7. ПАТ. Директор департаменту безпеки заявив, що у звязку з інцидентами на похоронах Кальва Сотеля арештували 150 осіб.

СТРАЙК ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ.

БАРСЕЛЬОНА, 16. 7. ПАТ. Страйк обняв уже майже всі транспортові засоби і підприємства, у пристані вся праця стримана.

ВИНЯТКОВИЙ СТАН В ЕСПАНІЇ.

МАДРИД, 16. 7. ПАТ. Постійна комісія кортезів ухвалила 13-ма голосами „люд. фронту" проти 7-ох правиці продовжити на місяць винятковий стан у всьому краю.

Нанкінські літаки над Кантоном.

ШАНГАЙ, 16. 7. ПАТ. Не зважаючи на уліпшення засобів протилетунської оборони, вчора кружляли три великі нанкінські літаки, що скидали летючки зі закликом відчинитися осередньому урядові.

Загадкова крадіж тайних документів у Бельгії.

БРЮСЕЛЬ, 16. 7. ПАТ. Підчас недавніх інтерпеляцій у парляменті посли католицько-національної партії „Рекс" вразилися, що вони мають деякі тайні документи. Міністр справедливости поручив ґенер. прокураторові перевести слідство, бо ці документи вкрадено. Провідник „Рекса" Деґрель заперечив цей замір. Звідки дістав документи цього не сказав, заслонюючися журналістичною тайною.

Дальші політичні сутички у Франції.

ПАРИЖ, 16. 7. ПАТ. Підчас учорашніх демонстрацій членів розвязаних „фашистівських ліг" поранили та побили 10-ох поліцаїв і 5-ох маніфестантів. Арештували 25 осіб.

Аванс фон Папена?

ЛЬОНДОН, 16. 7. ПАТ. Як подають вечірні льондонські часописи, фон Папена перенесуть зі становища посла у Відні на становище амбасадора в Льондоні.

ПАЛЕСТИНА.

Національно-політичні й соціяльні антагонізми причиною кривавих заворушень проти жидів у Палестині.

Справа санкций проти Італії ліквідується. Для Англії виростає тимчасом новий конфлікт у Середземному Морі: неспокої в Палестині у формі арабських заворушень і повстання проти жидів, що звернули нині на себе увагу цілого світу.

Розглядаючи палестинське питання чисто під кутом сучасности, слід відмітити ось які основні факти конфлікту:

Передовсім Палестина не є якоюсь окремою, органічно очеркненою одиницею. Є це частина Сирії, штучно і своєвільно виділена Францією й Англією. Нема природної границі, яка відділювалаб Палестину від решти Сирії. Під „природною границею" не розуміємо географічної границі (ріки, ланцюга гір), тільки хочемо цим сказати, що між Палестиною і Сирією нема якоїсь такої демаркаційної лінії, яка відділювалаб від себе два політично ріжні тіла. Нема такої лінії, яка відділювалаб і відріжнялаб Палестину від Транс-Йорданії чи від Лібанону, чи то від країни Дамаскенської. Палестина є частиною Сирії. Величезна більшість населення Палестини, як взагалі цілої Сирії, це магометани. Жиди і християни творять меншини. Проблема співжиття в Палестині цієї магометанської більшости та обох меншин не є питанням тільки Палестини, але **питанням цілої Сирії.**

Т. зв. „Бальфуровою декларацією" зобовязалася Велика Британія до деякої, не точно означеної, жидівської кольонізації в Палестині. На підставі тої декларації мають жиди дістати там „національну батьківщину". Але декларація так „дипльоматично" стилізована, що можна її довільно, широко чи вузько, пояснювати. Під „національною батьківщиною" можна розуміти **все,** починаючи від створення якоїсь малої провінції, в якій жиди жилиб під всесильною охороною Великої Британії, аж до створення незалежної жидівської держави і нації, що простягаласяб від Середземного Моря аж по береги Йордану (і навіть поза Йордан) та від Геброну аж по Гермонські Шляхи. Ця неточність декларації і можливість надати їй такий чи інший зміст у значній мірі компликує проблему Палестини.

Жидівські кольоністи в Палестині, як і переважна частина жидів усього світу, уважають посідання Палестини не тільки чимсь бажаним, але й чимсь, до чого вони мають певне і повне право. Це значить, що жиди мають на оці таку кольонізацію Палестини, яка довелаб до того, що Палестина сталаб по змозі вповні жидівською.

З другої сторони фактом також є, що тубильче населення Палестини вважає жидівську кольонізацію ворожою інвазією, і то інвазією, яка не булаб можлива без ужиття насильства — очевидно не насильства самого жидівського народу, тільки насильства Англії. Автохтони-араби не тільки ненавидять жидівських кольоністів більше, як усіх інших ворожих чужинців, але

просто ними погорджують. Чи це почуття ненависти й погорди арабів до жидів і жидів до арабів оправдане і раціональне, чи ні, — це в цілій проблемі не паде на вагу. Фактом є, що така взаємна національна ненависть і погорда істнують і що про якийсь компроміс не може бути й мови.

Увесь цей експеримент жидівської кольонізації Палестини опирається на силу, які на імя гріш. Жиди не завойовують Палестини — мечем і навіть не плугом. Вони викуповують землю від місцевого арабського населення, платячи за неї вищі ціни, ніж вона нині фактично варта. Це правда, що жиди викуплену землю пречасно управляють і підносять її культуру. Алеж високими цінами і надією на легкий зиск вони деморалізують місцеве арабське населення, яке скоро позбувається своєї землі, згодом пролетаризується і стає матеріяльно залежне від своїх нових панів, яким обробляє недавно ще свою власну землю за заплату. Позбувшись матеріяльної незалежности, оці **араби стають наймитами-рабами нових панів-жидів на своїй землі.** Арабські чільніші люди бачать цей процес, у якому через атакування й заломання одиниць розпадається цілість. Вони передбачують невеселий кінець того процесу: Коли жиди остаточно викуплять усю, чи хочби більшість землі в Палестині, тоді араб стане рабом, а жид його паном! Така перспектива майбутнього викликає, крім національного та політичного антагонізму, ще й сильний соціяльний антагонізм, який і є найголовнішою причиною постійно істнуючого напруження, що нині набирає розпучливих і загрозливих форм збройного конфлікту.

Р. М—ий.

Комуністичний напад у Верчанах.

З поїздки на місце кривавих подій.

Трагічні події в селі Верчанах стрийського повіту цілком справедливо затривожили наше громадянство. Дійсна братовбийча різня.

В селі Верчанах від ряду літ загніздилися комуністичні впливи, які були на якийсь час притихли, а тепер знову зачали прибирати на силі під впливом стрийської інтернаціональної комуністичної ячейки. В селі є читальня „Просвіти“, „Сокіл“, Кружок „Рідної Школи“ і т. д. — одним словом всі національні установи. Кооператива „Праця“ здвигнула дійсно як на сільські умовини величавий мурований поверховий дім з великою театральною салею. Річ ясна, що комунізуючим елементам не подобалася національна праця свідомих громадян. Вони всякими демагогічними способами оплюгавлювали національних робітників, що розуміється безкритичній масі мусіло подобатися. Український інтелігент, хоча би селянський син зі села, в додатку безробітний — це „буржуй“, „кровопієць“ народу, зате порядний той панок, що приходить з міста і ганьбить все, що рідне, національне. Той панок кріпкий в словах, всіх ганьбить —отже порядний і добрий „оборонець працюючих селян і робітників“. Хто йому за це платить, що ходить по селах — безкритична маса не питає. Ясно, що і в селі є кілька одиниць, що мають грошеву допомогу з міста і в селі ведуть розкладову роботу. Звичайно це добрі крикуни, а як треба, то і різуни, що знають, як і коли терроризувати населення. Національно свідомим громадянам тяжко боротися з такими професійними демагогами, що мають за собою стрийських комуністів.

Серед цих тяжких умовин усеж зуміло село спромогтись на величавий кооперативний дім, а це не подобалося всяким „лівим“ панкам.

На день 12. липня ц. р. назначено посвячення дому і районове кооперативне свято. Дім прибрано зеленню і національними прапорами, запросивши доокличні села до участи у святі. По соборній Службі Божій і проповіди громадяни пішли до кооперативного дому, де о. декан Гошовський в асисті духовенства посвятив дім і виголосив гарну проповідь. По посвяченню почалась Академія. Перший промовив селянин, голова Надзірної Ради і витав дорогих гостей, що приїхали спільно радуватись великим кооперативним дорібком. З черги виголосив привіт-промову делегат Р.С.У.К. пос. З. Пеленський, дальше промовив дир. стрийського Кооперативного Союзу п. Мигович, від молоді склав привіт п. Дмитришин. Потім ішли привіти від сусідніх сіл. Промови перепліталися хорові пісні і декламації. Свято закінчилось національним гимном серед загального захоплення. Пополудневий фестин спізнився через зливний дощ. По дощі з орхестрою стрийського „Сокола“ пішли місцеві громадяни і гості на вигін за село, де мав відбутись фестин. Нараз підчас вправ прилітає задиханий хлопчина і кричить, що в селі комуністи бють хлопців з Олексич, які приїхали підводою на фестин. З вигону досить далеко до середини села. Молодь кинулася бігцем в село на ратунок. Заки добігли, було запізно. Серед села зібрані комуністи кинулися на хлопців з Олексич, перевернули віз, відрізали посторонки і ножами зачали їх різати. Двох ранили дуже тяжко, Степана Лесева та Івана Іванишина, обох з Олексич. Вони тепер у шпиталі боряться зі смертю. В той сам час друга група комуністів побігла на приходство, де вибила шиби і зачала сокирами добуватися до хати, де була лише одна старушка з дитиною, бо всі були на вигоні за селом. На це надбігли хлопці з вигону. Комуністи кинулися на них з ножами. Національна молодь зачала відбиватися та йти у протинаступ. Коло приходства пробив комуніст живіт **бл. п. Ярославові Барабашові** з Конюхова, 20-літньому хлопцеві. **Нещасний перевезений до шпиталю у Стрию помер в понеділок вранці.**

Тепер показується, що комуністи вже заздалегідь лагодилися розбити свято і погрожували, що зроблять тут другі Нагуєвичі. В суботу вечором мала відбутися навіть у Стрию у Вільшині нарада, де складено плян нападу. В часі Академії комуністи не мали відваги зробити бешкету, бо виділи сильну національно свідому масу. Тому рішили нападати на гостей, що їхали із сусідніх сіл. Однак трапилася нагода зачати від спізнених гостей, що їхали на свято.

Треба зазначити, що всі підміські стрийські села національно високо свідомі і лише у Верчанах загніздився комунізм, чи точніше розбишацтво. Національне свято закінчилось бра

МІКЛЬОШ СУРАНІ.

Повоєнні професії.

Я — доктор медицини. Диплом дістав я в останньому році війни і коли я скинув однострій, опинився я на вулиці з моїм пергаментом, у холодний день, не маючи ні грошей, ні посади, ні хати із світлом і щеплом, ні того всього, що потрібне до життя. Моя мама — вдова по залізничому інжинірі мешкала тоді в Шікльоші, комітаті Бараня, у маленькому домику з пів моргом виногреду на збіччі гір Віллані. Два місяці провів я в неї у теплому кубелечку, що пахло левадою, і за той час складав я листи з проханням посади та роботи, але навіть не вислав їх. Боявся: ануж таки направду кудись мене покличуть!

Двічі денно пригадувала мені моя мама, що я повинен нарешті завісити на дверах напис: „Д-р Стефан Розгоні, лікар“. Селяни напевно почали би приходити до мене із своїми болями, не кажучи вже про зуби, які я вмів рвати і про всі ті недуги, які може полагоджувати акушер.

Два тижні пізніше заявив я своїй мамі, що єдине місто, де можу жити — це Будапешт. На мою думку найкраще було би все продати і переїхати до столиці, де найму три кімнати — одну для мами, другу для себе, третю на лікарський кабінет; недужі зможуть покищо чекати у передпокою.

Пригадую собі: було 1-го травня, коли я здійснив цю гарну мрію. Найняв я помешкання на першорядній вулиці Д'Ульо і на брамі, де вже були вивіски пятьох адвокатів і двох лікарів, завісив я скромну свою: „Д-р Стефан Розгоні, лікар“, Від одного із своїх товаришів відкупив я Рентґенівський апарат, старий, зужитий, дуже примітивний, але і так пішли на нього великі гроші. Помешкання, обстанова, Рентґен — на це пішли мамині гроші до останнього сотика.

Почав я чекати на пацієнтів.

До брами входили на день два-три пацієнти, головно тоді, коли в місті появлялась якась заразлива недуга, але всі вони йшли до двох інших лікарів. Я пояснив собі це просто: один був акушер і мав титул асистента на клініці, другий — дентист рвав зуби на сплати на дванацять місяців.

Зайве казати, що в тому самому часі я закохався по вуха.

Я познайомився з нею на університеті. Звалась вона Вільма Льорінці. Працювала на ґінекольоґічному відділі шпиталю і мала диплом акушерки. Саме недавно звільнили її у шпиталю і вона була безробітна. Але її каштанове волосся переходило у відтінки бронзи, а очі її промовляли добротою, мудрістю та коханням. Спочатку зустрічались ми тільки на вулиці; згодом відважились ми заходити до малої каварні, де посідавши в дискретному кутику, сповідались із свого кохання та смутку.

Вона не мала грошей, щоб почати самостійну лікарську практику, бо її мама-вдова не мала навіть маленького домику з малим виноградником. Зовсім без виглядів на працю, почала вона розписувати листи і давала оголошення готова виїхати навіть на село як доглядачка. Очевидячки я був противний цьому. Щоранку сходились ми у каварні, сідали у заглибині під вікном і переспівували на два голоси той самий меланхолійний мотив:

— Боже мій! Що робити?

Потішали ми себе як могли:

— Треба терпеливо перечекати! Комусь з нас мусить нарешті усміхнутись доля.

— Чи ви вислали своє подання?

— Вислала. Але всі місця були вже заняті. Треба би було мати хіба якусь більшу протекцію.

— Я, на жаль, не маю нікого такого.

— Я прийму службу доглядачки. Як ви думаєте? А може відкрити практику акушерки?

Вільма вміла по французьки і трохи по анґлійськи. Вона могла була приняти становище бонни або дами до товариства. Щож? Безпосередньо після війни ніхто не потребував таких дорогих помічниць дома.

Минуло шість місяців і всі вони кінчились проєктами. Ані Вільма не найшла посади, ані мій лікарський кабінет не бачив іще пацієнтів.

Не було виходу. Ми взяли шлюб. Тепер було нас четверо разом: двох молодих лікарів і дві мами, моя і Вільми. На брамі дому прибили ми нову вивіску: „Д-р Вільма Льорінці, лікар, б. інтерністка шпиталів у Будапешті, ординує у ґінекольоґічних недугах“. Одначе в тих часах люди не могли дозволити собі на такі витребеньки як недуга або лікування в лікаря і воліли так попросту, як Бог приказав, умирати, ніж заносити свої гроші до лікаря або аптикаря.

Після довгих заходів удалось Вільмі дістати місце кореспондентки в одній новозаснованій фінансовій установі, а я перекладав оповідання з німецької мови на фейлетони до одного денника. Якось так дивно склалось, що фінансове велике підприємство і „мій“ часопис збанкрутували одночасно. Я рішився здати іспит на шофера і вписатись до синдикату шоферів. Та це мені не вдалось. Вільма найшла посаду в одній біржевій конторі і від того часу у нашому житті наступила величезна зміна.

Я продав свій Рентґеновий апарат і за ці гроші почав грати на біржі.

Два роки пізніше я мав велике бюро посередництва на головній вулиці, власний триповерховий дім з 18 помешканнями, не враховуючи мого власного, складеного з 6 кімнат і бюра, де працювало двох урядовців, один адвокат і три машиністки. На дверах цього підприємства можна було прочитати величезну вивіску: „Стефан Розгоні, біржевик і посередник“.

Вільма мала теж своє авто і почала скуповувати з захопленням мистецькі зразки старовини, дорогоцінні матерії та рідку порцеляну.

(Докінчення буде.)

товбийством. Збаламучений комунізмом селянин кидається з ножем на брата селянина як на найбільшого свого ворога.

ПОХОРОНИ.

Вістка про смерть молодого хлопця, забитого комуністами, схвилювала місто і цілий повіт. Такого величавого похорону давно не памятає Стрийщина. Похорони відбулися у вівторок 14. ц. м. в год. 2. попол. зі шпиталю. Провадили похорон о. прел. А. Пелеєнський з Лисятич і о. декан І. Винницький, стрийський парох, в асисті 21 священиків. Домовину з тлінними останками несла селянська молодь. Співали в поході три селянські хори з Добрян, Дуліб і Конюхова. Грали дві орхестри зі Синевідська і стрийського Сокола. **Несли 87 вінків.** Поклін молодому борцеві віддавала ціла Стрийщина. Збитими рядами йшло село за селом, учасників обчислюють на більш як шість тисяч. Порядок зразковий. Похорони перейшли головними вулицями міста до церкви. Всі без винятку крамниці були зачинені. Це був робучий день; жнива; десятками кільометрів йшли селяни на похорони молодого хлопця, щоб засвідчити національну свідомість і своє відношення до комуністичної ґанґрени, що хоче розложити наш нарід. Над домовиною промовив о. М. Цурковський, Я. Падох і Петро Дмитришин. Похорони закінчилися в год. 7. вечором. Вже давно присипали землею домовину, а люди не розходилися. Немовби чогось чекали. Нарешті промовив тремким голосом старенький батько селянин. Дякував усім, що прийшли на похорони сина. „Ніхто вже не віддасть мені живого тіла сина, — казав батько, — лишився лише його дух, що каже Вам за що він згинув. Дух молодого хлопця най не дасть Вам спочити у праці для українського народу".

*

„ІНФОРМАЦІЇ" П.А.Т. ПРО ПОДІЇ У ВЕРЧАНАХ.

Не знати, чому ПАТ у своїй вістці про події у Верчанах представляє справу так, немовби то національна молодь зі сусідніх сіл напала на місцевих комуністів. Факти свідчать за себе: забиті і ранені — це національна молодь. Цікаво, хто пускає такі інформації до П.А.Т.-а. Стрийське громадянство не може теж зрозуміти, чому держать в арештах студентів О. Каратницького і Масного у звязку з верчанськими подіями.

Америка депортує безробітних чужинців.

ВАШИНҐТОН. Адміністрація Прилюдних Робіт вирішила прогнати з допомогових робіт 120 тисяч чужинців, які живуть із цієї праці. З днем 30. червня скінчився дотеперішній адміністраційний рік у допомоговій роботі, а від 1. липня є вже нові фонди, ухвалені недавно конґресом.

Всі, що досі працювали при урядових проєктах, а не були громадянами Америки, будуть депортовані до тих країв, звідки приїхали. Досі уряд не робив ріжниці між громадянами й негромадянами і всім давав роботу чи допомоги.

Хто вибрав перші громадянські папери, не буде вважатися за чужинця і його не депортують, коли він навіть працює при федеральних проєктах. Найбільше чужинців перебуває тепер в околиці Ню Йорку і на границі Мексика.

Нараховують тепер 3 міліони людей, що живуть із праці при нових проєктах з нагоди безробіття. Між ними нараховують 4 відсотки чужинців. Між ними дві третини мають родини, які є американськими громадянами.

—o—

За і проти жидівського світового конґресу.

НЮ ЙОРК, 16. червня. Вл. кор.) В суботу й неділю, 13. й 14. червня відбувався у Вашинґтоні з'їзд делеґатів на всесвітній жидівський конґрес, що має вдбутися в Женеві (Швайцарія) в серпні цього року. Делеґати із 32 стейтів заявилися за потребою й участю в конґресі. Було там 1000 делеґатів.

Про це згадує заява ґрупи нюйорських визначних жидівських провідників, які є проти такого конґресу. З бюра адвоката Джеймса Розенберґа подано до нюйорських ґазет оповістку із такими заввагами:

„Пропонований жидівський світовий конґрес не поможе жидівській справі. Не всі жиди беруть у ньому участь. Багато жидівських европейських організацій є проти такого конґресу. Багато жидів в Америці не хочуть його. Тому конґрес не буде представляти всіх жидів". Під цією заявою підписані не лише визначні провідники з Ню Йорку, але і з інших американських стейтів.

З життя українців у Німеччині.

(Свято Петлюри. — Манiфестація національної єдности й дисципліни. — Українська панахида по бл. п. С. Петлюрі. — Величава академія „УНО". — Зелені Свята в Берліні. — Товариський вечір в ателіє проф. В. Масютина. — Сходини і відчит. — Прогулька до Бранденбурґу. — Плекання національно-громадської дисципліни веде до консолідації).

Вже вдруге пишемо ці рядки. Перед місяцем надіслали ми були до „Діла" допис на повищу тему, але Редакція його не дістала. Поминутиж мовчанкою деякі нещодавні українські національно-громадські імпрези в Берліні булоб шкода. Зокрема жаль булоб не згадати (хочби із спізненням) про велике Свято Петлюри, влаштоване в Берліні **загалом тамошньої української кольонії.** В краєвій нашій пресі не було про це свято ніякої замітки.

Свято Петлюри було для берлінських українців справжнім містком для національно-громадської консолідації. Була це перша за довгі роки **загально-громадська** українська національна імпреза в Берліні взагалі. Вшанування памяти покійного б. Головного Отамана згуртувало в підготові свята не лише обидві найчисленніші громадські організації українців у Німеччині **(„Українську Громаду" й Українське Нац. Обєднання"),** але також і численний гурт незорганізованих берлінських українців. Тому зрозуміло, що для місцевої української кольонії стало це свято маніфестацією національної єдности й дисципліни. Значіння свята було підкреслене особливо тим фактом, що для богослужебних відправ і панахиди приїхав спеціяльно з Парижа український православний панотець **о. прот. Іл. Бриндзан.**

29. 5. панотець відправив у катедральній православній церкві у Вільмерсдорфі врочисту українську панахиду по бл. п. С. Петлюрі. Хор Українського Наукового Інституту (під батутою молодого композитора **Е. Цимбалістого**) чимало причинився до піднесення почувань присутніх. „Молитву за Україну" вислухали присутні на колінах. Чимало присутніх мали рясні сльози на обличчі. Були зворушені також деякі чужинці (німці, представники поневолених народів б. Росії, американці, болгари, москалі та ін.). Присутній на панахиді відомий американський журналіст Кемпбел зацікавився особливо українським релігійно-церковним співом.

Тагож дня вечором відбулась у шарльотенбурському „Ляндверкасині" величава академія Українського Нац. Обєднання. Серед присутніх понад 120 осіб переважали чужинці, що здебільшого були представниками ріжних установ або товариств. Денеде були помітні також німецькі однострої і рясні відзнаки на грудях. Крім багатьох визначних німецьких представників відвідали академію м. ін. представники азербейджанців, вірмен, грузинів, тюрко-татарів, білорусів, болгарів, литовців, лотишів, фінців, вільних козаків, та ін. Деякі визначні німецькі установи та діячі надіслали були спеціяльні привітання і вибачення з приводу неможливости взяти участь в академії, бо саме в той день відбувалося державне німецьке (морське) свято в Кілі. Зпоміж таких численних вибачень слід згадати про вибачення шефа німецької держ. канцелярії, держ. мін. освіти Руста, б. віцеадмірала фон Троти, пруського міністра фінансів, ґен. дир. Державної Бібліотеки та ін. Деякі з представників чужинецької преси дістали підчас академії спеціяльний пресовий матеріял з інформаціями про чин С. Петлюри та про українську визвольну боротьбу. Чимало німецьких ґазет пізніше згадали про цю академію та про українців узагалі.

З мистецьким смаком впорядкована жалібна декорація залі, в якій відбувалась академія, приваблювала очі присутніх. На чорному тлі серед жалібних зелених рослин спокійно дивилися з величезного портрету (спеціяльно для академії намальованого проф. В. Масютиним) ясні очі пок. С. Петлюри. Понад портретом висів золотий український державний герб, а зелений вінок і 8 запалених півметрових свічок щасливо доповнювали жалібну декорацію.

Вступну промову виголосив голова „УНО" **д-р І. Драбатий.** Після нього виступив з гарним рефератом про С. Петлюру і боротьбу українців за державність відомий німецький діяч і довголітній прихильник українців, **ред. Аксель Шмідт.** Після кінцевої промови голови „УНО" відчитано витяги з деяких привітальних листів або телеграм, що в скількости майже півсотні наспіли з ріжних країн. Відспіванням нашого національного гимну закінчилась ця величава академія, що мала характер загально-громадської національної маніфестації одностайности українців у Німеччині.

Зеленосвятне вшанування українських могил у Берліні влаштувала цього року **„Українська Громада".** Дня 1. VI. делеґація „Громади" поклала вінок на спільній могилі б. держ. секр. ЗУНР полк. Вітовського і його адютанта сот. Чучмана. Тогож дня відбулися на православному цвинтарі в Теґелі врочисті поминальні відправи на українських могилах. Богослуження і панахиди відправив **о. прот. І. Бриндзан.**

Побут о. прот. Бриндзана вшанував загал берлінських українців товариськими сходинами в ателіє **проф. В. Масютина,** де крім членів „Української Громади" й „УНО" зійшлися також деякі досі незорганізовані земляки і німецькі приятелі.

Життя українців у Берліні проходило останніми тижнями дуже жваво з огляду на цілу низку цікавих українських сходин і відчитів, що їх улаштували були „Українська Громада" й „УНО". Систематичне влаштовування публичних викладів (в українській або нім. мові) **Українським Науковим Інститутом** у Берліні також значно впливає на національно-громадське виховання українських еміґрантів.

7. ц. м. закінчив Український Науковий Інститут літній семестр прогулькою своїх співробітників, службовців, студентів і прихильників до Бранденбурґу. Подорож туди й назад відбулася на пароплаві. Бранденбурґ (70 км. від Берліна) є славним у німецькій історії, багатим на старовинні мистецькі памятки і промисловим містом. Декілька десятків українців оглянули це місто вперше у своєму житті.

Життя української еміґрації в Німеччині останніми місяцями проходить назагал під знаком нац.-громадської консолідації. Коли не рахувати декількох відомих серед берлінських українців еміґраційних „отаманчиків", то загал української кольонії в Німеччині бажає згуртування для хосенної співпраці всіх місцевих українських громадських організацій та поодиноких українців. Засадою, що може привести навіть розсварених і розпорошених наших еміґрантів до купи, є **плекання національно-громадської дисципліни.** Найбільша частина української еміґрації в Німеччині ще досі залишається незорганізованою. До організації та національного освідомлення таких земляків приступила особливо активно „Українська Громада".

Ген. Ридз-Сьміґли першою особою по президенті.

Устне завіщання марш. Пілсудського.

Премієр ґен. Славой-Складковський вислав до всіх міністрів і воєводів письмо такого змісту: „Згідно з волею президента проф. І. Мосціцького постановляю ось що: Ген. Ридза-Сьміглого, якого марш. Йосиф Пілсудський визначив як першого оборонця батьківщини, першого співробітника президента в управі державою, слід уважати і шанувати як першу особу в Польщі по панові президентові Польщі. Всі державні урядовці з головою ради міністрів повинні віддавати йому вияви пошани і послуху".

Зміст цього письма відчитали шефи ресортів і воєводи 14. липня ц. р. на сходинах підчинених собі урядів і доручили їм виконувати його. Зміст цього письма, як подає офіційний коментар, розуміють як подання до прилюдного відома та до виконання державному апаратові виявлення волі президента, щоб подійсний стан, який бере свій початок з устного завіщання марш. Пілсудського, признано офіційно та щоб він обовязував усі особи, які займають урядові становища в державі. В змісті письма голови ради міністрів нема нічого нового. Особливі ґеополітичні умовини Польщі, як також історичний досвід наказують польському народові напружену увагу й орієнтацію в ділянці оборони краю та психічного і матеріяльного боєвого приготування його громадян. Тому то особа, яка виконує владу над комплексом сил і засобів, метою яких вдержати цілість і непорушність Польщі, займає в очах польського народу спеціяльне становище. Ця традиція, що має свій початок від першого і переможного начального вожда, буде продовжувана згідно з його волею, почуттям і потребою в народі. Це письмо ради міністрів є ствердженням такої волі президента у відношенні до визначеного марш. Пілсудським на свого наступника, ґен. Ридз-Сьміглого.

ВАРШАВА, 16. 7. ПАТ. В середу 15. липня ц. р. в год. 11-ій приїхав до президії ради міністрів генеральний інспектор збройних сил ґен. Ридз-Сьміґли, якого привитав при вході до будинку прем. ґен. Складковський і після того відбув довшу нараду з президентом та міністром хліборобства Й. Понятовським.

—o—

Зі страйкового терену
в Комарнянщині.

Моє попереднє звідомлення скінчилося на переговорах у справі платні для рільних робітників, які закінчились умовою в Комарні 4. ц. м.

На день 8. ц. м. запросив рудецький староста всіх інших обшарників у числі 22 до Рудок, а від політичних організацій мене і Паліцького. Крім цього на моє домагання запрошено голову ПНК УНДО о. Гедзевича, пароха Рудок. Конференція і торги між дідичами та представником Воєвідського Інспекторату Праці і нами трьома, як представниками працюючих селян, тривала 3 і пів години. Вислідом переговорів було те, що дідичі умову прийняли в 4. ц. м., заключену в Комарні; крім цього усталено жниво в натурі: жито, ячмінь, овес — за 10-ий сніп, пшеницю за 11-ий сніп. У тих дворах, де жниво відбувається за сніп або там, де цього зажадають працюючі.

Зазначую, що 8. ц. м. почався заповіджений перед кількома днями комуністичними аґітаторами страйк у громадах Дубаневичі, Андріянів, Гошани, Лівчиці та в сусідньому селі львівського повіту Гуменці, в дворі Браніцького. Умовини праці рільних і сезонових робітників опираються, з винятком жнива за сніп, на збірних умовах, заключених поміж обома сторонами при посередництві Воєвідського Інспекторату Праці восени 1935. р.

Читаючи нині вступну статтю „Діла" під наг. „Акція людовців" і т. д., не можу погодитися з тим твердженням автора, будьто би долею українського робітника-селянина ніхто не займався та ніхто з українців не говорив про його кривди і про його визиск. Десятки разів на ріжних зборах і вічах говорили про це українські посли й українські аґрономи та ті інтеліґенти, що працюють кожного дня між українським населенням. Але мабуть така вже вдача україн. селянина, що він скоріше послухає демаґогії, як річевої промови. Ми бачимо, як він слухає комуністів і жидів при розбиванні нашої кооперації та при підриванні праці на інших ділянках нашого народнього життя. Він протверезів, але знову на хвилину — як от і по цих подіях. Мій допис з віча у Старому Самборі (до речі: донині непоміщений у пресі) досадно ілюструє, як український робітник горнеться до „Сільського Господаря", а як до „Звіонзку Роб. Рольних" у Старосамбірщині, та як кожна з тих орґанізацій заступає українське рільництво. Але про це іншим разом.

Пос. Гринь Тершаковець.

Памяті заслуженого громадянина.

(З приводу смерти бл. п. В. Витвицького).

Недавно обійшла українську пресу жалібна вістка, що в Коломиї упокоївся (18. червня ц. р.) бл. п. Василь Витвицький, інспектор нар. і вид. шкіл. Постать Покійного заслуговує на те, щоб присвятити їй щире посмертне слово.

Щораз то менше між нами таких відданих народові щирих і безкорисних працівників, які, не зважаючи на всякі труднощі, не відступають від жертвенної праці для загалу. Зокрема щораз менше між нами тих, що виконували таку велику працю тому 40, 50 літ, коли наше село ставило перші кроки на дорозі свого освідомлення й організації. До таких працівників, високоідейних і повних посвяти, належав саме бл. п. інсп. Василь Витвицький.

Уроджений 1865 р. в Станиславові, вже від шестого року життя сирота, добивався власними силами шматка хліба. Виключений з 6-тої кляси станиславівської польської гімназії за участь у тайнім Шевченківськім Гуртку, переходить до учит. семинарії й стає вчителем. Гірке то було вчителювання. За ревну працю над бідним затурканим селом, за боротьбу з налогом пянства, за поміч у процесах з дідичами, перекидають молодого вчителя з місця на місце повних девять літ.

Він не залишав села ціле своє життя, віддавав свій час, свою працю і свій гріш, на те, щоб здібнішого Іванка або Гнатка післати „до школи" і своїм коштом вивести його в люди, чи то, щоб у розпиячenім темнім селі заложити читальню „Просвіти" чи рідну крамницю, чи „Гурток Тверезости". Постійним учителем став аж по девяти роках в селі Гаврилівка, пов. Надвірна. І тут всесторонньою працею для села наразив собі місцевого дідича, що вжив заходів, щоб зненавидженого „бунтівника" усунути зі свого села. Але з огляду на свою зразкову працю як педагога В. Витвицького переносять з авансом до Коломиї. Тут першим його більшим ділом було відкуплення від „Т-ва Польських Учителів" книгарні і крамниці із шкільним приладдям, і ця станиця істнує до нині. Занявся орґанізуванням українського учительства і заохочував його до живішої праці для народу, дав перші почини до заснування Української Вчительської Семинарії Р. Школи в Коломиї, — як діяльний член „Просвіти" їздив по селах та закладав читальні, крамниці, каси Райфайзена, Кружки Рідної Школи і т. д. Як голова У. П. Товариства в Коломиї закупив для Т-ва гарну і велику площу (при вул. Українській). Великою заслугою В. В—ого було заснування Т-ва слут „Будучність", курсів для неграмотних, Пластового Гуртка ремісничої молоді, та „Міщанської Каси". По 1. листопада 1918 р. українська влада покликала його на становище інспектора народніх і виділових шкіл. Зате пізніше довелось відпокутувати трилітнім безробіттям, а потім свого роду [illegible] у мале сільце на заході, на посаду вчителя в однокласівці... Важкі умовини життя, далеко від рідної землі і близької рідні, підірвали його сили і приневолили його перейти в стан спочинку. По повороті між своїх дальше працює невпинно й щиро цікавився дорогими йому загальними справами аж до хвилини своєї смерти.

З НАШИХ ЛІТНИЩ.

ГРЕБЕНІВ.

Минулої неділі, в празник св. Ап. Петра і Павла, відбулося в Гребенові посвячення нової домівки Маслосоюзу. Знана вілля „Адрія", вибудована недалеко стації фризієром Ляменсдорфом, перейшла в наші руки. Купив її Маслосоюз, де улаштував в одній половині продажу набілу, в другій половині — харчівню, де подаються здорові ярські страви по найприступніших цінах.

Маслосоюз у своїй діяльности пішов знову один замітний крок вперед, бо не лише заснував нову торговельну станицю, але й поширив свою діяльність у напрямку, що так скажу, ресторанного промислу. Харчівня Маслосоюзу в Гребенові напрочуд симпатична, все там чистенько, мило, ну, і що найважніше: дешево. Літники свої і чужі мають у Гребенові гарний льокаль, де можна за дешеві гроші дістати ярині страви і першоклясний набіл.

Маслосоюз, набувши у Гребенові право громадянства як власник реальности, почувався до обовязку заманіфестувати своє гребенівське громадянство замітною жертвою для місцевої церкви, закупивши для неї прегарну картину М. Осінчука Благовіщення Пр. Діви Марії, яку призначено на запрестольну ікону. Мин. неділі відбулося посвячення тієї картини. Чину посвячення доверпшили: о. крил. Дзерович, о. проф. Попель та о. парох Смачило, котрий опісля виголосив гарно обдуману промову, в якій на історичних прикладах доказував, що нарід, котрий потрапить здобуватись на постійні жертви — чи то для своєї культури, чи для Божої слави — ніколи не загине. Щойно тоді було би з нами зле, якби ми не були всилі здобутись на — жертви.

Після посвячення образу відбулася торжественна Служба Божа, закінчена піснею „Боже великий". Співав місцевий церковний хор.

А після вечірні відбулося посвячення віллі Маслосоюзу, крамниці М. С., молочарні М. С. і цілої домівки. Посвячення довершив о. парох в асисті двох священників. На закінчення відбулася спільна фотографія всіх присутніх перед віллею М. С. Опісля був комерс у молочарні М. С.

На це свято Маслосоюзу в Гребенові прибули між іншим дир. Мудрик, дир. Хроновят, п-і дир. Бачинська з централі М. С. і зі Стрия від стрийського відділу п Лис.

Тут варто зазначити, що жертвований Маслосоюзом великий образ Богоматери припав Гребенові, парохії і громаді, яка не вміє жебрати та здобуває все власною працею: бо коли треба було в Гребенові будувати церкву, то Гребенів, мала громада, збудував її сам навіть без конкуренції. Гребенів збірно поставив домівку кооперативи в догідному місці біля залізн. мосту; кооператива розвивається добре. Ще гарніший приклад праці й жертвенности дав один господар із Гребенова, який сам побудував читальню „Просвіти" в Гребенові. Так то вже по населенні зібраному в церкві і при домівці Маслосоюзу пізнати, що це покоління гордих колись оборонців своїх прав, яких оборону описав Франко в знаній повісти „Захар Беркут".

Літників у Гребенові цього літа не менше, ніж минулих літ — спеціяльно є тут багато шкільної молоді (вакаційні кольонії жидівські й польські); жаль, що наші педаґоґічні кола оминають Гребенів, який не лише тим повинен бути привабливий для наших людей, що є одним з найкращих українських літнищ, але й тому відповідав би добре на дитячі кольонії, що має ідеальну комунікацію зі Львовом, є недалеко Львова і тимсамим був би для молоді найдешевшою літньою оселею.

Гребенівська українська молодь, що гуртується біля читальні „Просвіти", приготовляє кілька імпрез, як фестини, театральні вистави і т. п., дохід з тих імпрез піде на докінчення будови читальняного дому. Слід сподіватись, що наші літники не полінуються підтримати морально і матеріяльно змагання гребенівської молоді, яка напрочуд гарно тримається і працює на народній ниві, хоч умовини тієї праці не завжди сприятливі.

Г. М.

Як виглядає „нормалізація“ в Збаражчині...

За часів нормалізації в Збаражчині діються річи, які навіть перед нормалізацією були не до подумання.

Кружок Р. Ш. в громаді Розношинці дістав таке письмо:

Zarząd Gminy w Kapuścincach powiatu zbaraskiego L. 28/67. Kapuścińce, dnia 6. czerwca 1936 r. Do Zarządu Kružka „Ridna Szkola" w Roznoszyńcach. Zarząd Gminy ze względu na bezpieczeństwo zakazuje urządzenia festynu dnia 7. czerwca 1936 r., mającego się odbyć w ogrodzie Kalby Piotra. Wójt Gminy W. Nowosielski m. p. W. Nowosielski.

В тім самім часі заборонено читальні в Розношинцях уладити забаву для членів теж з цих самих причин.

Читальня „Просвіти“ в Красносільцях в якийсь час потім дістала таке письмо:

Starosta Powiatowy Zbaraski. Nr. B 32/36. Zbaraż, dnia 30. czerwca 1936. Do Zarządu Czytelni „Proświty" w Krasnosielcach. Na zasadzie art. 13 rozp. Prez. R. P. z dnia 27. X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 632) w przedmiocie prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych zakazuję urządzenia festynu w dniu 12 lipca b. r. w Krasnosielcach. W myśl art. 75 ust. 3 rozp. P. R. z dnia 22 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) decyzja niniejsza jest pozostawiona całkowitej swobodnej ocenie władzy — nie wymaga bliższego uzasadnienia. Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Wojewody Tarnopolskiego za mojem pośrednictwem w ciągu dni 14 licząc od dnia następnego po dniu jej doręczenia. Starosta powiatowy **Ring** m. p.

Такою самою забороною не дозволено читальні в Капустинцях уладити фестин.

Тому, що в заборонах не було ніяких мотивів, була інтервенція в старостві в Збаражі в справі них заборон і там вияснено, що причиною заборон є те, що населення капустинецької волости не платить податків і що такі заборони йтимуть дальше.

Тепер вже ясно, чому „**decyzja nie wymaga bliższego uzasadnienia**“...

Трапилось у селі Добромірка, збараського повіту нещастя. Згоріло обістя Гриця Березн.

Арештували зараз сяницю й волоцюгу Івана Шурана під замітом підпалу і, як показують вступні доходження та вістка серед людей, таки він це зробив з особистої пімсти.

Можнаб на цьому станути та залишити остаточне вияснення справи судові. Та ні!

Зроблено вітер, що згаданий підпал — то саботаж на особі Березн, підлито це відповідним сосом, ну й очевидно в таких випадках кинено підозріння, що його справниками є молоді інтелігенти, що сприїзлили на ферії, не зважаючи на те, що власне ті інтелігенти перші зачали гасити пожежу та рятувати, що було можна, а це органам безпеки дуже добре відомо

Забажалось якомусь карієровичеві зробити інтерес на українськім саботажі і тому, що його не було, то він його видумав. Думка ж його знайшла зараз свій резонанс у старостві в Збаражі і наслідком цього були наглі заборони імпрез *вже дозволених* на день 12. 7. ц. р.

Starosta Powiatowy Zbaraski. Nr. B 32/36. Zbaraż, dnia 12/VII. 1936. Do Zarządu Czytelni „Proświty" w Łubiankach Wyższych. Na zasadzie art. 99 rozp. Prez. z dn. 22/III. 1928 o post. adm. cofam swą dedyzję z 4/7 b. r. oraz na zasadzie art. 13 rozporz. Prez. R. P. z dnia 27. X. 1933 (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 632) w przedmiocie prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych zakazuję urządzenia festynu w lesie Semena Buczyńskiego w dniu 12 lipca 1936 r. w Łubiankach Wyż. W myśl art. 75 ust. 3 rozp. P. Prez. R. P. z dnia 22 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) decyzja niniejsza jest pozostawiona całkowitej swobodnej ocenie władzy — nie wymaga bliższego uzasadnienia. Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Wojewody Tarnopolskiego za mojem pośrednictwem w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu jej doręczenia. Starosta powiatowy **Ring** m. p.

Starosta Powiatowy Zbaraski. Nr. B. 32/36. Zbaraż dnia 12/VII 1936. Do Zarządu Filji „Prowity" w Zbarażu. Na zasadzie art. 99 rozp. Prez. z dn. 22/III 1928 o post. adm. cofam swą decyzję z dn. 4/VII oraz na zasadzie art. 13 rozp. Prez. R. P. z dnia 27. X. 1933. r. (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 632) w przedmiocie prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych zakazuję urządzenia festynu w lesie Pawła Bohadczuka w dniu 12. lipca 1936 w Dobromirce. W myśl art. 75 ust. 3 rozp. P. Prez. R. P. z dnia 22 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) decyzja niniejsza jest pozostawiona całkowitej swobodnej ocenie władzy — nie wymaga bliższego uzasadnienia. Od niniejszej decyzji przysługuje prawo wniesienia odwołania do Wojewody Tarnopolskiego za mojem pośrednictwem w ciągu dni 14, licząc od dnia następnego po dniu jej doręczenia. Starosta powiatowy **Ring** m. p.

Крім цього такі самі заборони дістали ще Сухівці, яким заборонено посвячення домівки. Голошинці (фестин) та Гнилиці (фестин).

Головно заборона фестину філії „Просвіти“, який мав відбутися 14 км. від Збаража і яка то заборона прийшла тільки за кілька годин перед виїздом фір на місце, тоді, коли на підготовні праці видано вже кільканадцять золотих, що становить ефективну шкоду, якої ніхто не верне — була надзвичайно болюча, коли взяти під увагу ті великі матеріяльні труднощі, з якими бореться філія. —

Коли голова філії адвокат д-р Кульчицький негайно по одержанні заборони інтервеніював у старости п. Рінґа в Збаражі в справі цієї заборони, староста заявив йому, що заборони не відкличе ,що копти філії його нічого не обходять і що так статись мусіло, бо саботаж він мусить у зародку здушити, а він знає, що в повіт приїхало 60 молодих інтеліґентів з адвокатом на чолі, щоб робити саботажі. В дальшій розмові староста Рінґ сказав адв. Кульчицькому, що він (староста) жде тільки, щоб увійшов у життя закон про охорону держави, а тоді він скаже випроваджувати поодиноких інтеліґентів на границю повіту, велить кожному з них дати по 50 буків та гнати якнайдальше від збараського повіту. Врешті закінчив свою розмову, заявляючи, що українці всі однакові, що пацифікація 1930. р. зле була переведена, бо треба було тоді 6.000 українських інтеліґентів вивішати з Митрополитом Шептицьким на чолі, а тоді був би спокій і порядок...

Подаємо згадане до відома компетентних чинників і запитуємо: Чи людина з такою ментальністю й наставленням може успішно переводити нормалізацію і яке право має п. староста зневажати найвищого достойника нашої Церкви, для якого має пієтизм не тільки все українське громадянство, але який загально тішиться незаперечним авторитетом та повагою?!

Нашу Парляментарну Репрезентацію просимо зацікавитись ближче цією справою.

„Просвіта“ Гуцульщині.

З приводу появи одноднівки, присвяченої гуцульському племені.

Перед нами гарне, чепурне видання — одноднівка: „Просвіта“ Гуцульщині. Призначене сперш для гуцульських свят, що їх мали влаштовувати цього року на Гуцульщині, це видання має трохи ширше завдання: зазнайомити короткими популярними статтейками з життям цілого гуцульського племени з усіх держав, у рямах яких гуцули найшлися після світової війни. „Просвіта“ здавна задумує видати велику популярно-наукову книжку про нашу Гуцульщину. Вже укладено плян, автори-фахівці порозбирали теми — до кінця червня цього року мала бути книжка готова. Виданням займався фонд „Учітеся, брати мої“, що, як відомо від 1934. р. його книжечки творять другу серію видань львівської „Просвіти“, т. зв. „Науково-Популярну Бібліотеку“ й виходить періодично (чотири книжки на рік). Але з ріжних причин ця книжка цього року появитися не могла. Найважніше — автори не доставили обіцяного матеріялу на час. Доведеться з виданням почекати бодай хоч рік...

А тимчасом книжка така дуже потрібна. Про Гуцульщину виходить польською мовою багато видань, що виставляють її не у правдивому світлі. Гуцульщина загрожена. Гуцульщина з року на рік біднішає. Гуцулів затягають у ріжні табори й деморалізують. Гуцул починає тратити своє превісне обличчя. Колишній гордий гуцул — бодай таким ми його знали з літератури — починає хилитися, тратить рівновагу, викривлює свій хребет і душу. Потрібна поміч. І кожний це відчуває. Щось треба робити, щоб зберегти гуцула з його прекрасною мистецькою душею, з його своєрідністю, з його дуже давньою українською культурою. Така книжка, як її задумала видати „Просвіта“, дуже потрібна: вона відкрилаб очі багатьом людям на Гуцульщину і самим гуцулам допомоглаб якось боронитися перед напором. Та...

Не маючи змоги, не з власної вини, видати великої книжки, „Просвіта“ вдоволилася поки що мініятурним виданням задуманого нею збірного твору: з початком липня, у звязку з заповідженим заздалегідь „Святом Гуцульщини“ появилась одноднівка: „Просвіта“ Гуцульщині, в обємі 32 стор., формату журналу-місячника „Життя і Знання“, з віньєткою (на жаль, погапенькою, якогось С. Л.: гуцул-негуцул на здоровій німецькій конниці, а коло нього дівчина кудись показує пальцем...).

Видання робить дуже симпатичне враження: папір гарний, друк дуже чистий, ілюстрації чепурні, добре підібрані. На 32 стор. поміщено багато статтейок, і всі вони присвячені виключно життю гуцулів. Усі вони популярно-наукові, виклад дуже доступний. Поміж наукові статтейки порозсипувано вийнятки белетристичних творів, що торкаються Гуцульщини. Тут і О. Федькович (вийняток із поеми „Король-Гуцул“), і М. Черемшина (з оповідання „Карби“), і М. Коцюбинський (з повісти „Тіні забутих предків“), і О. Кобилянська (з нарису „Битва“), і Франко (з поеми „Терен у нозі“ — в нас майже невідомої, у нас знають тільки оповідання з тією самою назвою), й У. Самчук (з повісти „Гори говорять“). Крім цього поміщено ще й вийнятки з „Гуцульщини у співанках“, віршевого твору гуцула Онуфрія Манчука, колишнього Українського Січового Стрільця, тепер культурно-освітнього робітника в Жабю (гуцульським говором) та — одну народню пісню (про скасування панщини).

А на саму науково-популярну збірку склалися такі статті: 1. Хто такі гуцули (з антропольоґічного погляду) — Івана Раковського (гуцули — найчистіша українська раса); 2. Де живуть гуцули і як розміщені в горах, із докладними статистичними даними з усіх частин Гуцульщини, в Польщі, в Румунії та Чехословаччині (84 громади, що займають площінь 6.694 км²) — В. Кубійовича, й далі, які народи живуть між гуцулами та чи збільшується, чи зменшується на Гуцульщині людність (приріст — дуже невеликий від 8—17.5). — В. Кубійовича; 3. З історії Гуцульщини — І. Крипякевича; 4. Дещо про мову гуцулів — Ю. Ґеника-Березовського, учня проф. І. Зілинського; 5. Гуцульщина в письменстві, українськім і чужоземнім — Б Романчука; 6. Господарський стан Гуцульщини й можливости розвитку — стаття дуже цінна, докладна, з відповідними даними й вичисленнями — І. Витановича (тут порушені всі справи: домашній промисл, літнища, зарібництво по лісах, годівля й пастушство, городництво, садівництво й пасічництво, кооперація і т. д.); 7. Мистецтво гуцулів (заголовок статті „Гуцул-мистець“) — М. Федюка; 8. Гуцульський одяг — І. Ґурґулівни; 9. Гуцульське деревляне будівництво — М. Драґана; 10. Початки освітньої праці на Гуцульщині (перша читальня — в Космачі 1896. р.) — В. Гафтковича й 11. Стан просвітньої організації на Гуцульщині (галицькій) тепер — В. Гафтковича (в косівському повіті читалень 21 з 1.134 членами; в коломийському — в гуцульському районі — 12 читалень із 949 членами; в делятинському — 11 читалень із 790 членами); 12. Про колишній січовий рух на Гуцульщині — К. Трильовського (Клим Обух) та 13. Гуцульщина у визвольних змаганнях — М. Горбового (про Гуцульську Сотню УСС та Гуцульський Курінь УСС).

Вже сам голий перелік статтей указує на багатство матеріялу, що його вбгано в це невеличке видання. Всього, як бачимо, тринацять статтей, що в загальних рисах обхоплюють майже все життя нашої Гуцульщини, галицької. Правда, дечого бракує — шкільництва, стану сучасного руханкового руху, тощо. Алеж, міркуємо, видавці й так були сильно обмежені місцем. У такому виданні всього — не вмістиш. Так само нема багато дечого із життя буковинської та закарпатської Гуцульщини. Але серед теперішніх обставин дістати деякі матеріяли дуже важко. А проте дуже мило вражає, що Гуцульщина з усіх держав, де живуть наші гуцули, трактована у цій збірці як одне, нерозлучне ціле.

Накінець додамо, що статті — короткі, написані живо, використовують усе, що суттєве, не вдаючись у подробиці, які в такому виданні тільки моглиб зашкодити.

Тому треба з щирої душі подякувати „Просвіті“ та редакторові збірки проф. д-рові Сімовичеві за це дуже цікаве й незвичайно потрібне видання. Одноднівка повиннаб розійтись масово, тимбільше, що коштує вона всього 50 сотиків, а чистий дохід з її розпродажі призначений на культурно-освітні цілі Гуцульщини.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Румунська рада міністрів висловилася вповні за політикою мін. Тітулеску.

Китайський центр. вик. комітет Куамінтанґу наказав Чанґкайшекові зліквідувати до місяця кантонський сепаратизм.

Італійці заняли місцевість Лявельо, опановуючи тим способом цілу провінцію Сідамо.

Литовський уряд ухвалив декрет про організацію бюра пропаганди, що складатиметься з відділів: політичного, економічного і пресового та підлягатиме безпосередно премієрові.

Абісинський абуна (голова церкви) Кирільос візвав своїх вірних до льояльности супроти Італії. Райтер заперечує, немов би Адіс Абеба була ізольована і залізницю до Джібуті вже направили.

Американське міністерство справедливости заповідає дальші арештування у звязи з викриттям шпіонської афери в маринарці.

Французька палата послів радить над справою знаціоналізування воєнного промислу, щоб скріпити безпеку та відібрати байонські доходи фабрикантам зброї та муніції, що жирують на людській крови.

Новий станиславівський воєвода.

ВАРШАВА, 16. 7. ПАТ. Президент призначив колишнього міністра внутрішніх справ В. Рачкевича поморським воєводою, дотеперішнього поморського воєводу Ст. Кіртікліса білостоцьким воєводою і дотеперішнього білостоцького воєводу *Стефана Віктора Паславського станиславівським воєводою.*

Замах на британського короля.

ЛЬОНДОН, 16. 7. Райтер: На посвяченні прапора одного з ґвардейських полків у Гайд-парку якийсь чоловік продерся до короля, але поліцаї сейчас його зловили і відвели до поліц. стейниці; по дорозі найшли револьвер. Одна жінка бачила, як той чоловік зближався до короля з револьвером у руці, тому обезвладнила його разом з одним поліцаєм. Деякі свідки бачили, як він приложив револьвер до королівського коня, що став дуба.

ПОЛІЦІЙНИЙ КОМУНІКАТ

ЛЬОНДОН, 16. 7. ПАТ. В год. 14.40 Скотленд Ярд видав комунікат такого змісту: *Коли королівський почот вертався зі свята вручення прапорів ґвардійському полкові коло Велінґтонового луку вибіг з товпи якийсь мужчина. Не відомо, що було дальше, досить що на вулиці впав набитий револьвер; не пролунав ні один стріл. Замаховця арештували.*

На викуп решти паїв „Українського Городу“.

VI. виказ:

Зложили в Централбанку:

Ф-ма О. Левицька і С-ка у Львові зол. 100.— і кличе на довільну суму всіх українських промисловців, які на останній зазив не вплатили або не були ще викликані.

Покутський Союз в Коломиї зол. 100.— і кличе: Окружний Союз Станиславів та Окружний Союз Стрий.

Окружний Союз Кооп. Збараж зол. 30.— і кличе: ПСК Тернопіль і ПСК Скалат.

Д-р Мирон Ніжанковський, Ківерці, зол. 10.— і кличе: д-ра Миколу Залеського, д-ра Мирона Зармукого і дир. „Нар. Торг." Машика, всіх в Луцьку.

Кооп. „Свобода“, Підгородище к. Бібрки, зол. 10.— і кличе: кооперативу в Рожанові і Звенигороді.

Д-р Володимир Бабій, Львів, зол. 5.— і кличе: д-ра Кулика, і Юзичинського З. у Львові.

Районова Молочарня, Чехи, зол. 5.— і кличе: сусідні район. молочарні.

Ольга Михальчишин, Любачів, зол. 5.— і кличе: Шалинську з Ходорова і Гучкову з Радружа.

Д-р Сірко Михайло, Броди, зол. 5.— і кличе: д-ра Василя Кашубинського у Львові, д-ра Степана Кушніра в Яворові і д-ра Дольницького в Рожнові.

Степан Кузик, дир. Ц. Б., Львів, зол. 5.— і кличе інж. Степана Поповича у Варшаві, інж. Остапа Крупського в Сяноку і дир. Івана Порятка в Рогатині.

З нагоди екскурзії в „М.С.“ у Львові: Районова Молочарня в Судовій Вишні зол. 5.—, дирекція Р. М. в Судовій Вишні зол. 5.—, службовики Р. М. в Судовій Вишні зол. 5.—, кружлівкарі Р.М. в Судовій Вишні зол. 5,25 і кличуть тих самих з Р. М. в Яворові і з Р. М. в Рудках

Іван Пашкевич, Коломия—Ямна, зол. 4.— і кличе: Михайла Берлада, дир. ОСК в Коломиї і директорів ОСК Чортківа п. Василя Шмату й Антона Помоляського.

Інж. Володимир Бартош, Зимна Вода—Рудно, зол. 3.—.

Омелян Радзикевич, Вишенка, зол. 2.— і кличе: Олександра Прихитка з Верешиці й о. пар. Миколу Вояковського зі Страдча.

Візит. Михайло Грицак, Львів, зол. 2.—.

Радн. Тадей Лучаковський, Львів, зол. 2.—.

Мікулова Марта, Калуш, дир. Пов. Торг. Сп., зол. 1.50 і кличе: Степанію Чорпітову, Ірину Решетилович, дир. Ступницького Івана та д-ра Сохацького Ів.

Мікула Осип, ПСК. Калуш, зол. 1,50 і кличе: дир. Рубчака Ярослава, Біленького Филимона, дир. Твороського Володимира і дир. Матвіяса Володимира, всіх з Калуша.

Олександер Капко, Калуш, **зол. 1.—.**

Дмитро Павлів, Калуш, **зол. 1.—.**

Центелевич Василь, зол. 1.—

Штайберг Лев, зол. 1—.

З огляду на те, що решта паїв мусить бути негайно викуплена, просимо поспішатись у вплачуванні добровільних жертв, як також у негайному переказуванні квот, на які поодинокі особи чи установи викликані, бо в цей спосіб зощадимо собі гроша і часу на частій й зайві пригадки.

Всі гроші і кореспонденцію просимо спрямовувати на адресу: Центробанк, Львів, Третього Мая 15, з дописком: На Український Город. Конто чекове ПКО 143.467.

НОВИНКИ.

— **З НИНІШНИМ ЧИСЛОМ передплатники „Діла“ дістануть як безплатний додаток 14 число ілюстрованого двотижневика „Назустріч“.**

— **Вияснення білоруського редактора.** У звязку з нашою статтею у ч. 154 „Діла“ п. з. „Дещо про сучасний стан на Білоруси“ дістаємо листа від о. В. Галлевського, який прохає нас зазначити, що неправдивою є звістка, буцім то часопис „Білоруський Фронт“, до редакції якого він належить, пропаґує ідею т. зв. „народнього фронту“, а навпаки згаданий часопис саме спрямований проти такого фронту.

— **Конкурси на аптики** мають на приказ мін-ва суспільної опіки розписати воєвідські уряди для місцевостей, що не мають аптики, а потребують її. Повстане коло 5.000 нових аптик, зменшуючи помітно безробіття серед фармацевтів.

— **Не буде обнижки платень.** У звязку з поголосками, що розійшлись недавно по краю, міністерство скарбу пояснює, що поголоски про обнижку платень урядовцям є безпідставні.

— **Хто виграв?** В нинішнім тяґненні держ. льотерії кляс. впали такі виграні: 10.000 зол. на ч. 11920, 5.000 зол. на ч. 78944 80121, 2.000 зол. на ч. 9662 17838 132596 184193, 1.000 зол. на ч. 41683 83673 179004, 500 зол. на ч. 50554 51675 56022 109086 117419 129130 148747 157514 172179, 400 зол. на ч. 6066 60928 93084 104195 153091 189175.

— **Площу Східніх Торгів** порядкують у приспішеному темпі та будують на ній новий павільон.

— **Полекші для туристів,** що вибираються за кордон, думає ввести польський уряд. Туристи могтимуть вивозити більші квоти за кордон під видом акредитивів та діставатимуть пашпорти без обмежень.

— **Ще є орли в Карпатах.** Пишуть нам з Гребенова: Десь за верхом Підполянки (на захід від Гребенова) має орел гніздо. Літає він часто понад полониною „Плоша́“ та понад верхом „Голицки“. Деколи перелітає понад р. Опір високо на верх „Рівня“, або на верх „Тока́рчик“. Летить завжди з розпростертими крилами, дещо опущеними додолу на кінцях; крилами ніколи не махає. Це з роду тих менших чорних орлів. Такий орел випханий є в столовій віллі „Марія“ у Гребенові.

— **Виноград у Заліщиччині та Коломийщині** зродив цього року дуже гарно. Він покриє все запотребування краєвого ринку на дешевший виноград.

— **Нові шляхи у Станиславівщині.** Зі субвенцій мін-ва комунікації та фонду праці перебудовують дорогу Станиславів—Богородчани і будують гостинець Станиславів—Товмач, крім того кілька мостів та перепустів. Коло робіт занято 600 постійних робітників та кількасот денних з підводами.

— **Німецькі учені в Бучачі.** В Бучачі була спинилася прогулька 12-ох осіб з бреславського географічного інституту.

— **Львівська хроніка.** Перед львівським судом станула Анна Величкова, замужна жінка і мати двоїх дітей, яка боячися свого чоловіка, убила свою дитину, яку мала від якогось іншого мужчини. — Вломники украли з мешкання інж. Ромера (вул. Ревакoвича 12) річи вартости 3.000 зол. — За влом до текстильного складу Дірера (пл. Ґолуховських 11) відповідає перед судом ватага вломників та пасерів.

— **Краєва хроніка.** Знову через воєнну ґранату згинуло кількоро дітей. Тим разом 12-літній пастух у Слобідці під Тернополем найшов ґранату, що розірвалася, вбила пастушка і ранила шестеро інших пастушків, між ними дві дівчини. — Над повітами долинським і товмацьким перейшла буря, підчас якої грім запалив одну хату і знищив костел у Долині. — В Загірю Кнігиницькім, пов. Рогатин, 14-літній Василь Зулінський підкопався під острий беріг піскової ями так нещасливо, що пісок придушив хлопця на смерть. — В купелевому заведенні д-ра Матушевського в Яремчі вибухла пожежа. — Книговода ярославського повітового виділу Олександра Штравса арештували за касові надужиття при веденні кольонії для дітей безробітних.

— **„У Польщі нічого не можна осягнути без протекції“** — сказав, покликуючися на промову полк. Славека д-р Сьвйонтніцький на судовій салі в Перемишлі. Він зізнавав як свідок на розправі проти д-ра Фройндліха, що зневажив його друком.

— **З Польщі.** Директора беконярні в Янівці б. Жніна арештували на основі скарги інспектора скарбової палати. — У Варшаві невідомий злочинець убив 72-літню старушку, грабуючи у неї 7 золотих. — Старшина пароплава „Лех“ упав у отвір на покладі і убився.

— **Нещасливо експортував яйця** інспектор яєчного експорту промислово-торговельної палати у Варшаві Парлінський, бо в результаті найшовся у вязниці. Його обвинувачують у фальшуванні залізничих білетів. Разом з Парлінським арештовано ще кількох залізничників.

— **Замаскована Англія.** Анґлійський уряд асиґнував додатково 4 міліони 6 тис. 250 фунтів штерл. на закупно протиґазових масок для населення, по 850 зол. штука. По довгих дослідах спеціялісти винайшли властивий зразок і на його подобу урухомлять масову продукцію. Маски будуть змаґазиновані в більших осередках, інструктори будуть привчати населення обходитися з масками.

— **Податок за дзвонення.** В Еспанії починаються щораз остріші протирелігійні репресії. Члени народнього фронту, що тепер є там при владі видумують всі можливі способи, щоб надокучити віруючим. Ці способи нераз дуже злосливі, як свідчить про це випадок у Касас Баяс, де бурмістр наложив податок на дзвонення по церквах. Цей податок ріжний, залежно від того, коли і на що дзвонять. Дзвонення на вечірню коштує 25 пезетів, на Службу Божу 50 пезетів, усі дзвони 100 пезетів і т. д. Тільки за дзвонення підчас пожежі звільнено від податку.

— **Літній ратуш у Ню Йорку.** Перший раз в історії міста Ню Йорку посадник міста вибирається урядувати в літнім ратуші підчас літньої спеки. Літній ратуш буде приміщений над морським заливом Полгем Бей поза північними границями міста. Є це палата, положена в Пелгей Бей парку. Урядування почнеться вже незадовго. Туди перенесеться посадник Ля Ґардія і головні урядовці.

— **Комуністи орґанізують страйки в Америці.** Комуністи, що зїхалися на свою конвенцію для признаєння кандидатів на президента, займаються теж і плянами дальшої своєї тактики в Америці. Делеґати організацій над Тихим Океаном, а також із фабрик бавовни на Полудні та з Детройту, обіцяли загальне поширення страйкового руху на цілій території Злучених Держав. Для цієї цілі комуністи хочуть ужити Американську Федерацію Праці.

КНИЖКА ВІДЗНАЧЕНА ЦЬОГОРІЧНОЮ НАГОРОДОЮ „Т-ВА ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ“

ХИМЕРНЕ СЕРЦЕ

ІРИНИ ВІЛЬДЕ —

що тільки одна дістала цього року літературну нагороду.

— **Смерть у мряці.** Пасажирський літак, що вилетів з Любляни, розбився недалеко села Крушиці. Пільот, механік і 5 пасажирів згинули на місці. Причиною катастрофи була страшна мряка, в якій пільот не доглянув вершка гори, до якої розбився апарат.

— **Жертва азарду.** В одному з льондонських шпиталів померла перед кількома днями відома колись артистка Кейт Фут, що її в останніх часах називали „стара Кейт“. Вона продавала на старість сірники та інші дрібниці при вході того самого театру, де колись збирала оплески. Славна колись артистка стала жебрачкою через рулетку. Великі гроші, що заробляла сама і які дістала по смерти своїх трьох чоловіків Кейт Фут програла в рулетку. Це і було причиною її нужди.

— **Місто про яке не знали.** Англійський летун натрапив припадково на незнане місто у джунглях на 150 кільометрів від Сінгапур. Англійці вислали комісію, яка ствердила що місто, про яке ніхто не знав, має 5 тисяч мешканців. Місто істнує вже десять років і мешкають у ньому переважно китайці, що їх нужда і довги вигнали з Сінгапур. Щасливе це місто, де найвищою владою є самоврядна управа! Англійська влада почала порядкувати та европеїзувати місто, починаючи від податків. Розуміється, що мешканці міста не дуже вдоволені з такої опіки.

— **Щур вигриз дитині око.** В Кашубському селі Румія—Загіря трапилась небуденна подія. До колиски, де спала піврічна дитина селянина Будиша, вліз у ночі щур і вигриз дитині око. Дитину перевезли до шпиталю, де ствержено, що нема для ока ніякого рятунку.

— **Вкрали дорогоцінну скрипку.** Бр. Губерманові у Ню Йорку вкрали скрипку марки „Страдіваріюс“. Цей інструмент дуже дорогий, бо на світі є тільки кілька штук тієї марки. Губерман визначив 2500 долярів нагороди за віднайдення скрипки. Скрипки тієї марки заквестіонувала поліція у львівських пасерів. Одна із тих скрипок показалась фальсифікатом. Либонь і друга не буде теж марки „Страдіваріюс“, хоч має на це всі познаки.

— **Дня 15-го липня 1936 року відбулося в Централі П. К. О. у Варшаві 41-ше льосування книжочок на преміовані вкладки ощадностеві Серії І-ої. По зол. 1.000 — дістануть власники цих книжочок:** 1154, 8965, 15733, 20401, 23898, 30195, 31768, 33586, 33979, 34077, 34532, 35219, 35547, 35574, 35665, 40183, 44819, 45997. Книжочка Серії І-ої, вильосувана дня 1. квітня ц. р. дотепер не зреалізована: Ч. 28.209.

—o—

З кіна.

КІНО „ПАЛЯС“: „ОСТАННЄ КОХАННЯ“.

Сюжет нагадує славний „Епізод“. Старший добродій, славний композитор, закохується у молодій дівчині. Десять літ не було його у Відні; вертається знеохочений до життя — від пяти літ уже нічого не компонує. Нараз зустрічає у товаристві молоду японку, що вчиться у Відні співати. Він захоплений її голосом неподібним до ніякого іншого. Може й поведінкою такою дискретною і непримітною, що ледви можна сказати, чи вона взагалі „поводиться“ у товаристві. Під впливом цієї японки він компонує нову оперу, яку вважає за найкращий твір свого життя. Припадок хоче, що сповняється теж його мрія і що ця молода японка зможе задебютувати в державній опері в його творі. Але диригентом опери є молодий, гарний мужчина, що теж закохується в тій молодій артистці, маючи нагоду постійно робити з нею проби. Старий композитор досить пізно відкриває ту тяжку для нього правду, що має такого небезпечного суперника. Вибір для японки — нерівний. Історія кінчиться меляхолійним акордом.

Головну ролю композитора грає славний Бассерман, молодого диригента Ганс Ярай, японку справжня японка Мішіко Майндль з оригінальним голосом. Чуємо винятки з опери та пісні. Фільма з добрими артистами, але дуже пересічна.

ДИВОГЛЯДИ.

АПЕТИТ СЛОНА.

У віденському цирку Крове у Пратері показують штуки 25 слонів. Наймолодший із них Бірма, має великі симпатії серед жіноцтва і дітей. Цими днями одна дама годувала його цукром; коли він зїв увесь цукор, сам підійшов до льожі і вирвав їй з рук велику срібну чашу, яку проковтнув. Директор мусів виплатити дамі 600 шилінґів відшкодування і купити величезну порцію рицинового олійку для свого вихованця.

РОЗВОДИ І ДІТИ У СОВІТАХ.

Совітська офіціяльна статистика стверджує, що в Москві на 4381 подруж з минулого року 2040 дістало розвід. Із 77 подруж, що дістало розвід у районі Москви залишилось 47 дітей, які не пішли ані за батьком ані за мамою, отже круглі сироти, буцімто на державній опіці, себто „беззахисні“.

62-ЛІТНІЙ СЛАВНИЙ УЧЕНИЙ ХОЧЕ МАТИ ДОКТОРАТ.

У Відні промувався на „д-ра технічних наук“ професор Технічної Промислової Школи Роберт Едлер, славний винахідник. Має він... 62 роки і був одним із 31 кандидатів до цього титулу, єдиним у такому віці і на такому становищі від довгих-довгих літ.

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ.

СТУДІЇ У ВИСОКИХ ШКОЛАХ ГРАЦУ.

Виділ Українського Студ. Т-ва „Січ“ у Грацу подає до відома всім заінтересованим про студії у високих школах Грацу отсе:

Університет у Грацу обіймає факультети: а) фільософічний, в обсяг якого входить фармація — 6 семестрів; б) медичний; студії тривають 10 семестрів і діляться на 5 передклінічних і 5 клінічних; в) теольоґічний; г) правничий.

Висока Технічна Школа в Грацу обіймає виділи: а) інжинірія; б) архітектура; в) машиновий; г) хемічний. Ректоратові цієї школи підлягає теж **Гірнича Академія** в Леобені.

У всіх факультетах університету нема ніяких вступних іспитів.

Приймають теж абсольвентів з недержавними матурами.

Шкільна оплата на медичному виділі семестрально коло 180 шилінґів (180 зол.).

Початок шкільного року 1. жовтня.

До подання потрібні залучники: 1) свідоцтво зрілости в оригіналі і легалізований переклад у німецькій мові; 2) метрика; 3) свідоцтво убожества, потверджене громадським урядом; 4) 2 знимки; 5) 10 зол. на кошти вписів.

Вписи полагоджує Українське Студ. Т-во „Січ“ у Грацу (Ukrainischer Stud. Verein „Sitsch“ in Graz — Universität. Österreich).

Удержання в Грацу коштує від 100—150 шилінґів (100—150 зол.) місячно.

Всяке листування полагоджує Т-во зі своїми членами тільки за надісланням міжнародньої марки.

Виділ.

Дописи.

СТАРОСАМБІРЩИНА.

Луговий фестин-попис у Лужку Горішньому. У неділю 12-го ц. м. відбувся в Лужку Горішньому великий народній фестин, якого програму виповнили майже всецілo пописи „Лугів“ із сіл: Лужок Горішній, Лаврів, Топільниця, Нанчівка, Виців, Галівка і Тур'є. Фестин почався дефілядою згаданих „Лугів“. Перемашерувало 200 луговиків і луговичок, у цьому понад 50 луговиків у повних одностроях. Після цього організатор першого „Лугу“ в Старосамбірщині, студ. теол. Татомир Олександер, виголосив коротку, але палку промову-привіт, звернену передусім до луговиків. Опісля йшли вправи: дівочого дороcту з Лужка Гор. до слів „Боже Великий“; збірні вправи паліцями луговиків, вправи хустинами лужецького дівочого доросту; мішані вправи дівочого і хлопячого доросту з Лужка; мішані вправи луговиків і дівочого доросту в Лужка; вправи палицями луговиків з Лаврова і Нанчівки та вежі хлопячого доросту з Лужка. Крім цього хори з Галівки і Лужка відспівали низку народніх та стрілецьких пісень. Свято закінчено відспіванням національного гимну. Хоч була неприятлива погода (майже ввесь час фестину росив дощ), прибуло понад 1000 гостей із багатьох доокличних і дальших сіл. На окрему згадку заслуговує численна участь старосамбірської інтелігенції. Усі присутні винесли з фестину дуже гарне вражіння. Коли взяти під увагу, що крім лужецького і лаврівського „Лугу“ інші засновано щойно в зимі, а почали вони вправляти щойно цього літа, то попис випав дуже справно і виказав багато послідовної волі організаторів і багато доброї волі луговиків(ок). Подібні збірні лугові фестини-пописи будуть відбуватися підчас ферій по черзі в кожному з сіл, де зорганізовано „Луг“, а при кінці літа відбудеться великий луговий попис „Лугів“ старосамбірської области в Старому Самборі.

Учасник.

Спорт.

Про понеділкові змагання ужгородської Руси в Зліні з С. К. Батя подали ми своєчасно замітку на основі звідомлення чеського радія. Тепер містимо про ці цікаві змагання оригінальне звідомлення, що його прислав нам ласкаво д-р М. Янів. — Ред.

ЗЛІН: „Русь“ (Ужгород) — С. К. Батя (Злін) 2:2 (2:2).

Коли в год. 18·15 дня 13. ц. м. появилися на грищі С. К. Батя в Зліні грачі Руси до головного змагання за вступ до чеської державної ліґи, мало хто з 4.000 учасників вірив у неприятливий вислід для С. К. Батя. Думали загально, що Русь програє. Однак змагуни Руси своєю чудовою грою показали, що значить хотіти виграти.

Грачів Руси при їх появі на грищі сердечно привитала публика. Симпатію глядачів, що її зискали собі ужгородці вже на початку гри, вдержали вони аж до самого кінця.

Перед початком гри грачів Руси, ведених ужгородським старостою міста А. Дудашою та функціонарями, привитали голова H. Z. P. Гамаль і Томаш Батя (син бл. п. фабриканта Баті). Обі дружини зміняли між собою прапорці,

Після того суддя Вльчек з Праги, що добре судіював, зачав гру. Гра була гостра. Вже в другій мінуті С. К. Батя стрілив голя, одначе суддя його не признав з причини „оф-зайту“. В 4. мінуті Русь сильно наступає і Кобзар стрілив чудового голя. Русь натискає дальше і в 25. мін. Криж стріляє другого голя для своїх барв. У 30. мін. грачі С. К. Батя спамяталися і надали ще гостріше темпо. Сильно наступають і в 40. мін. Відляк стріляє голя. А в короткім часі, бо за 4 мінути, стріляє Дуйсік другого голя для С. К. Батя.

В другій половині перевага спочатку є по стороні С. К. Батя, що не вміє використати догідних позицій. При тім дуже добра оборона Руси, головно Товта, нівечить усі зусилля противника. Відтак ініціятиву бере в свої руки Русь. Кілька разів атакує ворота противника, що їх добре боронить Гавлік (воротар). В 32. мін. сходить з грища Червени на приказ судді за небезпечну гру, так, що вже до кінця С. К. Батя грає лише з 10 грачами. У висліді вже ніщо не зміняється.

Загально можна сказати, що С. К. Батя відзначався вищою технікою, зате грачі Руси — витревалістю та скорістю. Русь грала чисто і дуже фер, не провинилась ані разу проти правил, чого не можна би сказати про домашніх. Русь застосувала переважно півнисоку гру. Якби не розбагнений терен, на якому грати дуже тяжко, вислід для Руси міг бути ліпший.

Стан табелі тепер такий

Вікторія Жіжков	4	3	1	0	7	11:5
Русь — Ужгород	4	2	1	1	5	11:7
С. К. Батя — Злін	4	1	2	1	4	7:6
С. К. Градец Кральове	3	1	0	2	2	2:5
С. К. Меріш Шенберг	3	0	0	3	0	3:11

ЗА ЧАШУ СЕРЕДУЩОЇ ЕВРОПИ.

ПРАГА: Славія — Австрія 1:0

Тому, що Славія у відплатних змаганнях виграла тільки 1:0, відпала від дальших змагань за чашу середущої Европи. На полі бою залишились тільки чотири дружини, представники чотирьох народів: Спарта, Австрія, Уйпешт та Амброзіяна.

В найближчу неділю грають: Уйпешт—Австрія та Амброзіяна—Спарта.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ:

ВИСТАВА СТРІЛЕЦЬКИХ ВОЄННИХ ПАМЯТОК 17. травня — 7. червня 1936.

SPRAWOZDANIE z działalności Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego w Krakowie za okres od 1. IV. 1935 r. do 31. III. 1936 r. oraz finansowe za rok 1935.

REZOLUCJE zebrania obywatelskiego w Warszawie 26-go kwietnia 1936 w sprawie niebezpieczeństwa czesko-bolszewickiego i konieczności ścisłego sojuszu polsko-węgierskiego. Warszawa, czerwiec 1936. Str. 32, 8°.

—o—

Листування Редакції.

Вп. Д-р М. Янів, Маленовіче, Ч.С.Р.: Дуже дякуємо за прислане, яке негайно використовуємо. — Статтю про початки організації українського студентства у Брні маємо в теці і при нагоді напевно використаємо.

Дубовий Листок: Прохаємо прислати щось з Ваших околиць.

Театри.

Український Мол. Театр. „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького.

Борщів.
17. VII. „Голгота“.
18. VII. „Ой не ходи Грицю“ (нова постанова).
19. VII. „Стефко“.

Заліщики.
20. VII. „Гарно вишитий фрак“.
22. VII. „Ой не ходи Грицю (нова постанова).
22. VII. „Стефко“.
23. VII. „Голгота“.
24. VII. „Маріюс“.
25. VII. Святе полум'я“.
26. VII. „Дума про Нечая“.

Український Нар. Театр. ім. І. Тобілевича.

Ворохта:
17. VII. Запорожець за Дунаєм.
18. VII. Премієра: Муж двох жінок.
19. VII. Циганський барон.

Український Національний Хор під муз. провод. Дмитра Котка.
16. і 17. VII. Рава Руська.
18. і 19. Жовква.
В короткому часі хор концертуватиме по літнищах.

Великий Театр:
Нечинний.

Театр Ріжнородностей:
Пятниця, 17. VII. нечинний.
Субота, 18. VII. год. 8. веч. „Малощо не віч пошлюбна“. премієра.

Кіна.

АПОЛЬО: „Княжна Чардаша“ з Мартою Еґерт.
АТЛЯНТИК: „Пекло Китаю“ і „Жінка двох чоловіків“.
ВАНДА: 1) „Тигр Пацифіку“, 2) Легіон відважних“.
ҐРАЖИНА: „Зацькована“ та „Індійські піхотинці“.
КАСІНО: „Багряний цвіт“.
КОПЕРНИК: „Чарівниця“, „Золота дівчина“ та Боксерський метч“.
МАРУСЕНЬКА: „Четверта заповідь“.
МІРАЖ: „Авдієнція в Ішлю“.
МУЗА: „Доктор Ікс“.
ПАКС: Нечинне.
ПАЛЯС: „Остання кохання“.
ПАН: 1) „Опир“, 2) „Кохає, любить шанує“.
РАЙ: „Рапсодія Балтику“.
СВІТ: „Кво вадіс?“ з Янінґсом.
СТИЛЕВЕ: „Дорога без повороту“ і ревія.
ТОН: „Осуджений“ і „Вісім годин д-ра Моргана“.
УТІХА: „Наші хлопці моряки“ і ревія.
ХИМЕРА: „Людина столиць“.

Фотоплястікон.
(пл. Марійська 5.)

„Відень“.

Закордонне радіо.

Пятниця, 17. липня 1936.

Відень (506,8) 19.30 Ресітал скрип., 20.50 Ревія шлягерів, **Брюсель** (483,9) 21.15 Легка музика, **Братислава** (298,8) 16.10 Концерт, **Прага** (470.2) 17.05 Квінтет, 19.55 Концерт, **Париж** (16.48) 17.30 Концерт, 20.00 Солісти, **Кенігсвустергавзен** (1571) 16.00 Полуднева музика, 18.00 Соната ф-дур Шуберта, 20.10 Оперкові мельодії, **Букарешт** (549,5) 17.00 Сольо на альтівці, 19.20 Мадярські нар. пісні, 23.05 Сальонова музика, **Мілянo** (3686) 20.40 Вибір пісень, 21.30 Скрип. ресітал, **Рим** (420,8) 20.50 Розведениця — оперетка.

Субота, 18. липня 1936.

Відень (506,8) 19.30 Козирі 1936 р. 20.10 В ритмі епох, **Брюсель** (483,9) 18.15 Камеральна музика, **Братислава** (298,8) 20.55 „Герої опереток“ — оперекові мельодії, **Прага** (470,2) 16.05 Твори Штравса, 22.30 Концерт, **Париж** (1648) 18.30 Легка музика, 20.30 Опера, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18.00 Народні танці і пісні, 22.30 Нічна музика, **Мінхен** (405,4) 20,10 Великий веселий вечір, **Букарешт** (364,5) 17.00 Румунська нар. музика 20.15 Танкова музика, **Будапешт** (549.5) 17.30 Ресітал скрип., 18.30 Радіоконцерт, 20.00 Графиня Маріца — оперетка, 22.50 Циганська музика, **Мілянo** (368,6) 21.45 Вечір в шану Росінія, **Рим** (420,8) 21.30 Симфонічний концерт.

Львівське радіо.

Пятниця, 18. липня 1936.

6.30, 7.40 Ранішня авдиція, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.05 Сальонова дружина, 12.55 Туристичний інформатор, 13.00 Життя обласних товариств, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Шукаємо радіофонічних голосів, 15,30 Господарські вісти, 15.45 Розмова з недужими, 16.00 „В честь сонця“ — муз. авдиція, 16.45 Вільна військова школа у Варшаві в роках 1914—1915 — відчит. 17.00 Східні настрої, 17.50 Спортовий порадник, 18.00 Шімарон над рікою терпеливости, 18.00 Ранок, полудне і вечір у Відні — з гр. пл., 18.25 Програмова скринька, 18,35 Програма на завтра, 18.40 Рекламовий концерт, 18.45 „Великий літній концерт П. Р.“, 18.50 Бюро студій розмовляє зі слухачами, 19.00 Симфонічний концерт.

Субота, 18. липня 1936.

6.30, 7.40 Ранішня авд. 7.55 Трохи інформацій, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Концерт легкої музики, 12.55 Огляд видавництв, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Концерт бажань, 15.30 Гр. плити, 15.35 Господарські вісти, 16.00 Концерт солістів, 16.45 „Балтик — водною пустинею“, 17.00 Концерт симфонічної оркестри, 17.50 „Рудницька пуща“, 18.00 Сільська перук, 18.05 **Наша співачка Марія Сабат-Свірська відспіває пять пісень наших композиторів**, 18.25 Актуальний львівський фейлетон, 18.35 Програма, 18.40 Рекламовий концерт, 18,50 Актуальна гутірка, 19.00 Вечір легкої музики, 20.15 Авдиція для поляків в закордону, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Спів, 21.30 Скеч, 22.00 Спортові вісти, 22.15 Сальоновий квінтет, 23.00 Танкова музика.

Радіокутик.

АНТЕНА — ПЕРУНОХРОН.

Ми ввійшли тепер в період канікулів. Незвичайна спека викликає в цілій Европі електричне напруження. Часті бурі бють вогнистими громами в землю, побють вогнистими громами в землю, потягаючи за собою численні пожежі і часті порази людей електричним струмом.

В цьому часі треба памятати про одне: грім перестає бути грізний для дому, на верху якого знаходиться антена.

Всупереч ріжним сплеткам, що ще й досі трапляються на селі і поширюються людьми темними і не маючими поняття про дійсне значіння атмосферичних явищ, мов би радіо притягує громи, треба категорично ствердити, що власне радіова інсталяція боронить дім і його мешканців від наслідків бурі. Грім — як відомо — є виладуванням електрики, якою є пересичена атмосфера у вигляді електричної іскри між хмарами і землею. Тому, що повітря є дуже поганим провідником електрики і утруднює дорогу електричній іскрі, вона шукає лінії найменшого опору, щоб дістатися до предмету який її притягує. Вибираючи найкоротшу дорогу, вона вдаряє передовсім у високі предмети, як церковні вежі, телеграфічні стовпи і т. п. На шлях електричної іскри в повітрі мають вплив і інші чинники, як напр. повітряні течії, насичення вогкістю, масив заліза і інші.

Отже, часто трапляється, що грім вибирає собі верх дому чи хати, як найближчий пункт виладування електрики.

Сумна назагал доля такого дому, коли його не забезпечує громозвід. З доказів знаємо, як легко тоді стають жертвою пожежі соломяні дахи.

Громозвід — це, як відомо, висока щогла, яка має на верху металеве вістря, від якого веде також металевий провід до землі.

Ту саму ролю сповнює досконало радіова антена, забезпечуючи дах дому від удару грому. Маючи до вибору поганий провідник як дерево або солому, і добрий — у вигляді металевої лінії антени, грім не завагається ніколи і вдарить в антену. Коли вона правильно закладена і уземлена на час бурі, — жадна небезпека не загрожує ані домові ані його мешканцям.

Не даремне спікер пригадує і заповідає кожного разу після закінчення авдиції про уземлення антени. Це важлива річ, особливо в ночі. Часто вибухають несподівані бурі, а тому перед сном треба забезпечити свій радіовий апарат.

РАДІОВА ШКОЛА У НІМЕЧЧИНІ.

Справа утворення спеціяльної радіової школи не перестає бути актуальною. Утворити таку школу поруч зі школою технічною, мають іще цього року.

В цій школі молодь, яка має артистичний хист, буде підготовлюватися до радіових завдань.

РАДІОВА ШКОЛА В АНГЛІЇ.

Англійська радіофонія має утворити радіову школу. Англійська радіофонія виходить з погляду, що кожен, що працює в радіо мусить мати цілість фахової підготови, тобто технік мусить мати певний засяг відомостей з укладання програм, а літературний провідник повинен орієнтуватися в технічних проблемах радія.

На утворення цієї школи призначено 11 тис. фунт.

ФРАНЦУСЬКІ СТРАЙКИ І РАДІО.

Великий французький страйк вказав посередньо на велику вагу радія, бо коли перестали виходити часописи то воно було одиноким джерелом інформацій для суспільности про наміри уряду. Новий премієр і його співпрацівники часто зверталися до суспільности при помочі радія.

Продавці радіових предметів стверджують величезний зріст попиту на радіові апарати, які в часі страйку набрали особливого значіння.

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

Гроші.

Купно — продажа: Бельги бельг. 89.63—89.20, Дол. американські 5.29.50 — 5.26.50, Дол. канадійські 5.28—5.25, Фльорени голянд. 360.97 — 359.25, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.35 — 172.50, Фунти англ. 26.64 — 26.48, Гульдени данцігські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.20—19.70, Корони данські 118,59, 117.75, Корони норв. 133.88—132.90, Кор. шв. 137.18—136.20, Ліри італ. 35—33, Марки фін. 11.71—11.55, Марки нім. 143 — 138, Пезети еспан. 63.00—61.00, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 150—145.

Акції.

Банк Польський 100, Лільпоп 12.35—12.40, Стараховичі 32.50.

Папери.

3 інвест. 1. ем. 65, 2 ем. 65, серії 73.50, 2. ем 64.50, серії 71.50, 4 прем. дол. 47.50, 7 стаб 48.75—49.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 16-го липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.15 зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.50 „
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.20 „
1 л. молока	0.14 „
1 к. яєць	2.50—2.55 „

Тенденція на масло сильна, на молоко знижкова, на яйця слаба.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 16. VII. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахорізні „М. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індики, індички 1. кл.	1.00 зол
Качки товщені 1. кл., ваги щойно від 1.80 кг. вгору	0.90 „
Курки молоді без остріг 1. кл.	1.00 „
Курята 1. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	1.10 „

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймаємо.

Ціни денні: тенденція на курята знижкова, на індики, качки, курки хвилево вдержана.

ВИКАЗ ЖЕРТВ

на воєн. вдів і сиріт по поляглих членах УАГ. за І. піврік 1936: (в золотих).

Воєвідство Станиславів:

Богородчани, зб. до пушок: 31.24, Жураки, М. Пастівна 2, Саджава, уч. Н. Кметик 1, Глубоке, кооп. 5, Солотвина, адв. Е. Гординський 1.

Городенка, Філія Т-ва Просв. зб.: Вільховець, М. Прокипчук 4.60, Фільварковий кут, К. Бидкало 4.45, Котиківка, І. Мукалик 3.20, Д. Кіндрачук 10,19, Галувівка, І. Бабчин 2.60, П. Токарик 4.26, Дубки, І. Хорт 1.15, Жуків, І. Стасюк 7.07, Живачів, М. Слободян 4.66, Ісаків, А. Дидич 5.30, Копачинці, Л. Артиш 5.26, Колинки, Д. Андріяш 0.90, Лука, В. Гаванський 5.25, Корнів, М. Іванків 6.10, Обертин, І. Яворський 2,33, А. Породило 3.86, А. Кобилянський 2.80, П. Городчук 2.77, Передівание, М. Приймак 2.45, Петрів, М. Кушнерик 7.27, Поточиська, П. Ділич 6.14, С. Савчинський 7,30, М. Миленька 5.30, Р. Емчук 4.14, Пілвербці, М. Ластович 4.60, М. Дубчак 1.43, Пробабин, Ю. Королюк 1.67, Рашків, Й. Сидорак 3,99, Рипужинці, П. Шевчук 4.40, Семаківці, Д. Крупена 6.92, Вознесенський Кут, Д. Яшан 1.81, Стрільче, В. Григорів 3.10, Семенівка, І. Лавровський 0.90, Топорівці, А. Кассиян 1.90, Торговиця, В. Шинкарук 20.80, Тишківці, Г. Бандурка 7.90, Ф. Дмитерко 7.35, П. Петруняк 13, М. Грималюк 5.40, Чернятин, М. Гарасим 17,07, Ю. Лобач 14.60, Чортовиці, пар. ур. 7, Ясенів, М. Візінський 6.21, Якубівка, М. Гуменюк і М. Вівчарук 13, Городниця, Юрчишинова 2, Гарасимів, о. С. Вільчинський 20.77, Корнів, ем. уч. В. Дорош 2, Обертин, о. Д. Грабець 2, кооп. „Українська Каса“ 4.90, Поточиська, пар. ур. 1, Чернятин, Б. Томяк 1, Городенка, Повіт. Союз Кооп. 15.

Долина: Долина, Філія С. У. зб. 107.65, Грицай Мих. 1, М. Іваськевич 2, Церківна, пар. ур. 2.10, Воля задеревацька, о. І. Козак 1, Рахиня, пар. ур. 4.31, Дуба, А. Мирович 5, Чолгани, пар. ур. 1, Ілемня, М. Гарилак 7.40, Людвиківка, П. Особа 2, Рожнітів, О. Іжицький 3, А. Гапанович 1.50, Сваричів, ем. упр. шк. І. Мендюк 1, Гошів, парохія 5, Суходіл, о. І. Жовтанецький 3, Вигода, Пациків, П. Ящур, зб. 5.54, Лолин, о. Т. Депутат 2.50, Крехівці, П. Корольчук 2, Цінева, зб. на вес. п. М. Комаря і М. з Максимоньків 4.36.

Жидачів: Анна Юрків зб.: Гніздичів, 7.60, Заболотівці, 7.21, Тури 5, Держів 3.11, Волщів 1.60, Бережниця кор. 5.45, Покрівці 7.77, Цуцилівці 3.90, Рогізно 8.75, Межиріче 13.60, Пчани ст. і нові 7.10, Лівчиці 6.33, Іванівці 6.85, Жидачів 28.26, Стільсько, пар. ур. 4.70, Баличі подор., о. І. Тимків 6, Журавно, о. Л. Головацький 3.50, Миколаїв н/Дн., О. Корецький 1.50, Філія С. У. 16.25, Яйківці, о. Ю. Болнар 5, Жидачів, Д. Мороз 1, Анна Юрків 3.

Калуш: Філія С. У. зб.: 165, Калуш, М. Микулова 1, М. Рубчак 2, суд М. Стражницький 5, Станьчова, уч. Ю. Гуменідович 5, Кадобна, М. Брикайло 1, Болохів, М. Козаківна 1, Рівня, пар. ур. 1.10.

Коломия: М. Мельникова зб.: Коломия 112.03, Космач 5.30, Балинці 15.50, Печеніжин 8.63, Березів—Баня 9.10, Воскресінці 14.35, Вербіж ниж. 3.63, Бучачки 6.70, Сопів 10.50, Молодятин 10.20, Рунгури 2.77, Камянки м. 0.40, Ключів м. 19.26, Замулинці 18.30, Княждвір гор. 3, Ключів в. 4.85, Добровідка 8.09, Годи 17, Пилипи 8.50, Назірна 6.98, Люча 12.16, Королівка 5.60, Корнич гор. 8.01, Княждвір Баня 4.52, Ліски 2.02, Корнич село 11.40, Коршів 17.15, Др. З. Левицький 5, Шепарівці 2.80, Хлібичин ліс. 23.06, Товмачик 17, Семеківці 19.70, Турка 6.88, о. В. Конинський 4, Мишин 1.75, Яблонів 14, Раківчик 3.53, Коломия, ем. уч. В. Лонич 2, Д. Гнідан 2, Др. А. Коссак 1, ем. уч. Ю. Крупська 2.50, О. Кисілевська 2, Березів середн., о. М. Данилович 3, Балинці, П. Ґелета 1, Коршів, о. І. Кобуз 5.

Косів: Др. П. Рошдяк зб.: 28.05, Яворів, пар. ур. зб. 4,61, Розтоки, о. Г. Гнатів 7, Косів, М. Чорний 1, Соколівка, о. А. Волинський зб. 9, Жабе, М. Тимків 5, О. Мороник 1, Брустури, М. Дручків зб. 2, Білоберезка, о. І. Березовський зб. 6.38, Красноїла, пар. ур. зб. 25.30, Ясенів гор. о. А. Наконечний 2.35, пар. ур. 2.65, Рожнів к/Заб. Др. Б. Дольницький 3.90, Шешори, О. Вовокова і О. Липинська 5.

Надвірна: Г. Лилякова зб.: 218.51, Надвірна-м. М. Цимбалістий 1.50, О. Цибик 5, Суд. Д. Кондрацький 1, Делятин, О. Янович 6, М. Небелюк с. Петра 0.50, Гаврилівка, о. А. Сірецький зб. 2.51.

Рогатин: З. Поташник-Воробець зб.: Рогатин 26.71, Залипе, А. Гаврилів 3.30, Виспа, М. Райнгардт 3, Дегова, М. Генега 10.10, Підвисне, М. Ґалуга 4, Підгороде, Н. Гладун 20, Залуже, Д. Воробець 16.40, Путятинці, М. Єйна 14.56, Кніжичі, С. Бойко 13.85, Фрага, Йосиф Чорній 11, Черче, П. Стек 16.54, Липиця гор. ф. Довга 10.40, Загіре, А. Кузик 9.34, Любша, І. Рій 2,60, Ферліїв, В. Лодин 8.70, Кліщівна, А. Белей 9.19, Вишнів, М. Олексюк 3.92, Дібринів, Д. Мельник 14.80, Помонята, Н. Косович 16.65, Бабинці, А. Антоневич 2.94, Пуків, Д. Пазій 10.70, Стратин, К. Тичківська 4.61, Липиця дол. І. Скульська 13.72, Псари, Ю. Мельник 7.18, Бабухів, П. Іванців 9.92, Уїзд, О. Мельник 3,67, Яваче, С. Левицька 11.38, Підкамінь, Г. Рудницький 5.10, Чесники, А. Шеремета 11.74, Обельниця, І. Пархуць 1.70, Григорів, О. Нагірна 4.42, Мелна, М. Ломага 4.70, Васючин, Я. Сайкевич 15,69, Потік, Н. Процайло 10, Підмихайлівці, Т. Федорків 19.35, Жовчів, Т. Макогін 5.31, Журів, Г. Давидяк 9.84, Луčинці, К. Підхомна 16.58, Рогатингм. о. І. Гаврик 3, С. Пилат 2, Вербилівці, о. І. Щербанюк зб. 8.82, Григорів, В. Салабан 1, Болшівці, О. Г. Остапчук 2, Липиця дол. Др. Д. Добротвір 2, Воскресінці, М. Палчишин 5.

Далі буде.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.